

ಧಾರವಾಡವನ್ನು ಆಳಿದ್ದರು' ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಬರೆದರೆ, ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. '1818ರಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡಕ್ಕೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು' ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಅದು ಕಾಲ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಭಾಷೆಯು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪ ಧಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತಾದ ಎಚ್ಚರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜನರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ, ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆ, ಪುರಾಣ ಭಾಷೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಭಾಷೆ, ಇತಿಹಾಸ ಭಾಷೆ ಮತ್ತಿತರವುಗಳನ್ನು ಸಮಿಶ್ರಗೊಳಿಸಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾಷೆಯೂ ಕಲುಷಿತಗೊಂಡಿದೆ, ನಮ್ಮ ಯೋಚನಾ ಕ್ರಮಗಳೂ ದಿಕ್ಕು ತಪ್ಪಿವೆ. ಇಂಥ ವಿಷಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇವತ್ತು ಮಾತಾಡುವುದಾಗಲೀ ಬರೆಯುವುದಾಗಲೀ ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಕೆಲವರು ತಾವು ನಂಬಿದ್ದನ್ನೇ ಇತರರೂ ನಂಬಬೇಕೆಂಬ ಹಟದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಅಸಭ್ಯಗೊಳಿಸಿ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಹರ್ಷಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು 'ರಾಮಾಯಣ' ಎಂಬ ಮಹಾ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದ. ಅದು ಆದಿಕಾವ್ಯವೂ ಹೌದು, ಮಹಾಕಾವ್ಯವೂ ಹೌದು.

ಅಂದರೆ, ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಕಾವ್ಯ' ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೆ. ಅದರ ಭಾಷೆ 'ಕಾವ್ಯ ಭಾಷೆ'. ಈ ಕಾವ್ಯವು ಬಗೆಬಗೆಯ ರೂಪಧಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿದೆ. ಆದರೆ ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಈ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ಇತಿಹಾಸವೆಂದೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೃತಿಯೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ವಾದಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಯೋಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮ ಮಂದಿರವೂ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ರಾಮ ಐತಿಹಾಸಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಕಾಲದಲಿಯೇ ಇದ್ದ ರಾವಣನೂ ಐತಿಹಾಸಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತು ತಲೆಯೂ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಈ ಹತ್ತು ತಲೆಯನ್ನು ಸಮತೋಲನವಾಗಿರಿಸಲು ಆ

ಕಡೆ ಐದು ತಲೆ, ಈ ಕಡೆ ಐದು ತಲೆ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ, ನಡುವೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಲೆ ಇರದಿದ್ದರೆ ತಲೆಗಳು ಸಮತೋಲನಗೊಳ್ಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ, ಹತ್ತು ತಲೆಗಳನ್ನು ರಾವಣ ಸಮತೋಲನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು ಹೇಗೆ? ಪಂಚವಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಲೆಯ ತ್ರಿಶಿರ ಇದ್ದನೇ? ಕಲ್ನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಅಹಲೆಯು ರಾಮನ ಕಾಲು ತಾಗಿದೊಡನೆ ಹಣ್ಣಾದಳೇ? ಸೀತೆಯು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಹಿಂದೆ ಬಂದಳೇ? ಸುಮಾರು 6,000ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಮಾನ ಇತ್ತೇ? ವಾನರರು ಲಂಕೆಗೆ ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟಿದರೇ? ಇಂಥ ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆದರೆ 'ರಾಮಾಯಣ'ವನ್ನು ಕಾವ್ಯ ಎಂದುಕೊಂಡು

ಓದಿದವರು ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಅವರು ಕಾವ್ಯದ ಸೊಗಸನ್ನು, ಕವಿಯ ಭಾಷಾ ಪ್ರಯೋಗದ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನೂ ಆಸ್ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ರೂಪಕಗಳು, ಕಲ್ಪನೆಗಳು, ಪ್ರತಿಮೆಗಳು, ಉಪಮೆಗಳು, ಛಂದಸ್ಸು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕಾವ್ಯದ ಕಟ್ಟುವಿಕೆಯ ವಿಸ್ಮಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಪಿ.ವಿ. ಕಾಣೆಯವರು ಹೇಳುವುದು ಹೀಗೆ-

'ರಾಮಾಯಣವಾದರೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಉಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಾವ್ಯವೆಂದು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಗೆ ಮುಕ್ತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೀಯುವುದು ವಾಲ್ಮೀಕಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು' (2012: 192). ಕನ್ನಡದ ಕವಿ ನಯಸೇನನು (ಕ್ರಿ.ಶ.1112) ತನ್ನ 'ಧರ್ಮಾಮೃತ' ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಸಗನ ದೇಸಿ, ಪೊನ್ನನ ಮಹೋನ್ನತಿವೆತ್ತ ಬೆಡಗು, ಪಂಪನ ಅಸದೃಶವಾದ ರಸ, ಗಜಾಂಕುಶನ ಅರ್ಥದೃಷ್ಟಿ, ಗುಣವರ್ಮನ ಜಾಣ್ಮೆ, ಕವಿರತ್ನನ ಓಚಿ, ನಾಗವರ್ಮನ ಬಹುಜ್ಞತೆ, ನಾಗಚಂದ್ರನ ರಸಭಾವ, ಪುಷ್ಪಬಾಣನ ಮೃದುಬಂಧ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಯಸೇನನಿಗೆ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ನೋಡುವ ಕ್ರಮ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ 1170ರಲ್ಲಿದ್ದ ನೇಮಿಚಂದ್ರನು ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸಾವಿರ

